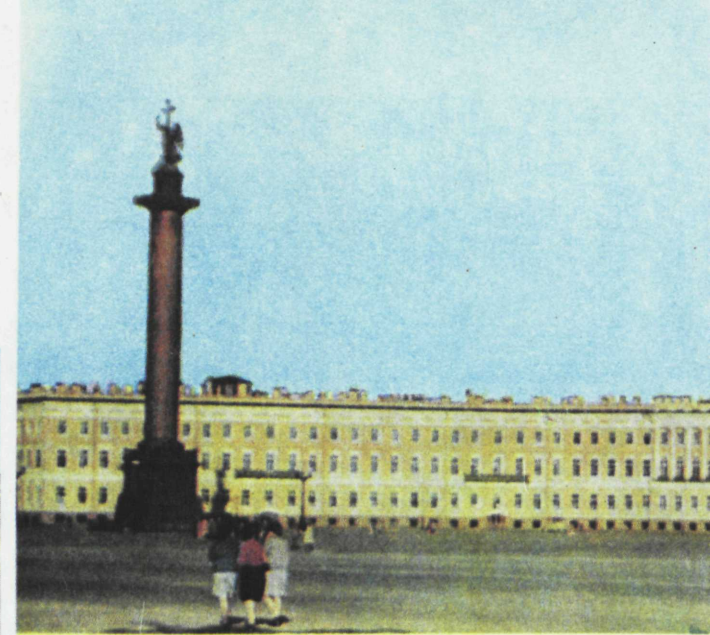

Mina, astudes Vladimir Iljitš Lenini
nimelise Üleliidulise Pioneeri-
organisatsiooni ridadesse, töotan
pühalikult oma seltsimeeste ees:
palavalt armastada
oma kodumaad,
elada, õppida ja
võidelda nii, nagu
õpetas suur Lenin,
nagu õpetab
Kommunistlik Partei,
täita alati Nõukogude
Liidu pioneeride
seadusi.

Smolnõi instituudihoone.
See sai revolutsiooni staabiks.
Lenin asus Smolnõis ja
juhtis töörahva ülestõusu.

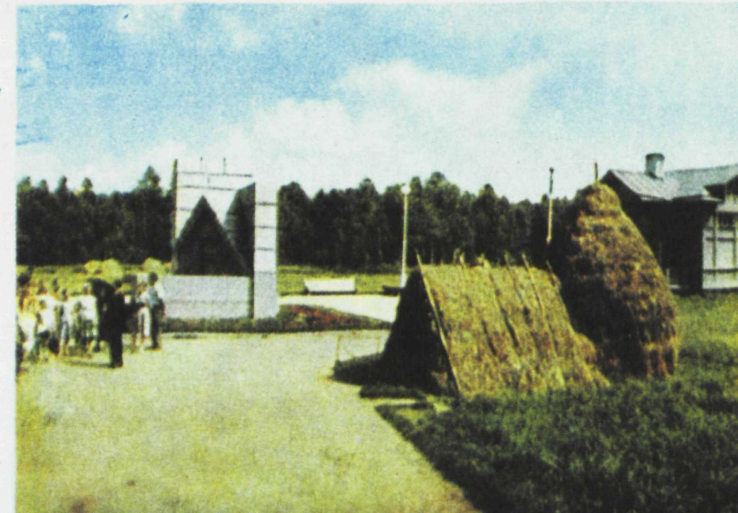

Soome vaksal. Lenin saabus
rongiga välismaalt. Vaksaliesisel
väljakul võtsid teda vastu
tuhanded töölised, sõdurid ja madrused.
Lenin pidas soomusautolt sütitava kõne.
Ta kutsus rahvast ülestõusule.

Onn linna lähedal
Razlivi järve taga.
Siin varjas ennast Lenin
ja siit juhtis ta
revolutsiooni ettevalmistust.

Leningrad- Lenini linn

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Tähekoondusel

Meie tähel oli koondus, kus juhid Ülle Roosna ja Leena Rubljova rääkisid meile Vladimir Iljitš Lenini elust. Selleks koonduseks valmistusime kõik. Õppisime selgeks luuletuse «Lenini abilised». Koondust alustasimegi selle luuletusega. Edasi jutustas Ülle Lenini lapsepõlvest. Leena aga luges jutu «Leninlikust sõnast».

Iga tähekesse komandör iseloomustas oma tähekesse oktoobrilapsi. Kas oleme ikka olnud nii tublid, kui oli Lenin lapsepõlves! Leidsime, et kõik oktoobrilapsed veel nii tublid ei ole. Püüame end parandada.

Meil olid kaasas ka pildid Leninist. Lõpuks vaatasimegi pilte ja otsustasime koostada Lenini elust albumi. Varsti on Lenini sünnipäev, selleks ajaks teeme albumi valmis. Ka laule õpime.

Hiljuti toimus meil kooliraadio viktoriin Vladimir Iljitš Lenini elust. Tänu tähekoondusele oli meil küsimustele lihtsam vastata. Meie täht tuli teisele kohale.

EVELIN RAHUMÄE,

A. Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkooli
II b klassi tähekesse komandör

Kevad

KEVAD PUHKAMAS AASAL,
LAULAB LINNUKE KAASA.
JA PÄÄSUKESEL JUBA
ON AKNA ALL TUBA.
KA KULDNOKK ON KOHAL,
TA HÄÄLITSEB LUHAL.

RIITA MUDA,
Kohila Keskkooli
III klassi pioneer

Talvepalee-esine väljak. Siia, endise tsaarilossi ette olid ohvitserid ja junkrud ehitanud puuhalgudest kaitsetökked. Nende taga asusid kuulipildujad, millega hoiti kogu väljakut marulise tule all. Lenini käsul saadeti Talvepaleed vallutama töörahva parimad võitlussalgad. Kui õhtul kell 9 kõmatas ristleja „Aurora“ kahuripauk, algas otsustav lahing. Tärisesid kuulipildujad, paukusid püssid ja lõhkesid granaadid. Lahing kestis mitu tundi. Viimaks kostis võimas „hurraa!“. Töölised, madrused ja sõdurid tormasid rünnakule. Kell 2 öösel vallutati Talvepalee. Suur Oktoobrirevolutsioon oli võitnud.

Kasvuhoone akendel on jäälilled. Kasvuhoones endas päris ehtsad lilled. Punased ja kollased, valged ja lillad. Lilled lumises aprillis. Laste kasvatatud lilled, mis just Lenini sünnipäevaks õitsele löid. Sellest kõigest joonistas pildi Tallinna 46. Keskkooli IV klassi õpilane Anu Allik.

Täheke ja eksliibris

Ühel päeval läks Täheke õue mängima. Seal kohtas ta oma sõpra Monikat, kellel oli Tähekesese jaoks uudis kaasas.

«Tead, Täheke, mul on nüüd oma eksliibris, ema ja isa kinkisid sünnipäevaks!»

«Oi!» ütles Täheke, tegi kavala näo ja küsis Monikalt: «Aga kas sa ka tead, mis on eksliibris?»

«Eksliibris on raamatuviit. See on nagu raamatuomaniku märk, kuhu on trükitud pildike ja inimese nimi, kellele raamat kuulub. Aga tule meile, ma näitan sulle oma eksliibrist.» Mindigi.

«Näed,» ütles Monika, «siin on tüdruk, kes raamatut loeb, sest mina armastan ka palju lugeda. Aga siis on veel lilled, sest need on minu sõbrad. Ja üks linnuke ning uudishimulik päike, kes tahavad teada, mida ma loen. Siis on veel minu nimi ja sõna «raamat». Kui ma selle pildi kleebin raamatu sisemisele kaanele, näeb igaüks, et see on minu raamat. Selliseid eksliibriseid on mul palju ja ma kleebin nad igasse raamatusse.»

Täheke arvas, et temagi peaks endale eksliibrise muretsema.

«Siis tuleb kunstnikule oma soovist rääkida,» ütles Monika.

Nüüd ongi ka Tähekesel oma raamatuviit.

Siin näetegi mõlemat eksliibriseid. Edaspidi kavatseb Täheke oma raamatumärgi ka teile kinkida. Selle saavad need lapsed, kes Tähekesele ilusaid joonistusi ja toredaid kirju saavad, need, keda Täheke peab oma sõpradeks.

Loo kirjutas ja eksliibriseid joonistas SILVI VÄLJAL

Elas kord kuningas. Tal oli kolm tütar. Kes neist pidi tema järel valitsejaks saama? Otsustada oli raske, kuna kõik kolm olid talle ühtemoodi armsad. Valin oma järglaseks selle, kellele olen kõige südamelähedasem, otsustas ta lõpuks. Ja ta küsis printsessidelt, kui kallis ta neile on.

«Nagu kuld,» vastas kõige vanem.

«Nagu minu pruudipärg,» rääkis keskmine.

«Iga, sa oled mulle kallis nagu sool,» ütles Marie, kõige noorem, talle südamlilikult silma vaadates. «Sool!» naersid õed.

Kuningas sattus raevu.

«Kao mu silmist, tänamatu, kui ma

sulle rohkem ei tähenda kui sool!» karjus ta ja ajas väikese printsessi minema.

Kurvalt eksles tütarlaps ringi mäel ja orus, aasal ja metsas. Äkki seisis tema ees vana naine. See oli tark. Ta teadis juba kõik, mis oli juhtunud.

«Tule kaasa, võid minu juures töötada,» lausus ta. Ja Marie läks temaga kaasa suurte kuuskede alla väikesse hütti.

Samal ajal lossis ehtsidsid õed end kosilaste vastuvõtuks. Äkki tuli kokk joostes: «Valitseja, milline õnnetus! Kõik sool on nagu maa alla kadunud! Kuidas ma nüüd toitu valmistan!»

«Lase uus sool tuua!»

KAS KULD VÕI SOOL?

SLOVAKI MUINASJUTT

Illustreerinud H. LARETEI

«Ei ole kusagil, valitseja. Tervel maal ei leidu soolateragi.»
«Siis keeda ilma soolata!» lõpetas kuningas tujutult jutu. Kokk tegi, mis kästud. Aga mis toit see oli!

Külalised lahkusid peolt. Printsessid vihastusid. Kuningas muutus kurvaks ja haigestus.

Isegi loomad kannatasid soolapuuduse all. Lehmad ei andnud enam piima. Nii mõnigi taipas nüüd, kui palju kullast kallim oli tühine põlatud sool. Kõige paremini mõistis seda kuningas. Mis ta küll oleks andnud, kui tema armas Marie oleks jälle tema juures lossis olnud!

Marie elas hästi.

«Kas ma võin oma isale peotäie soola viia!» küsis ta targalt, kui see talle lossis ja kuningriigis valitsevast hädast rääkis.

«Kõik, mida soovid, usin tütarlaps,» kõlas vastus. Marie ei soovunud midagi muud kui soola.

«Sellest ei pea sul iial puudu tulema,» kinnitas hea naine ja kinkis talle vitsakese. «Otsekohe, kui tuul hakkab lõunast puhuma, võta vitsake kaasa ja astu läbi kolme oru ja üle kolme mäe. Siis peatu, puuduta maad ja oota, kuni see avaneb. Mis sa sealt leiad, on sinu oma.»

Kui printsess Marie, lihtsalt riides ja vits käes, koju jõudis, ei taht-

nud teenrid teda kuidagi kuninga juurde lasta.

«Oh, lubage mind ikka tema juurde,» palus Marie. «Tõin talle rohtu.» Ja ta võttis leiva, lõikas sellest kääru, kattis soolaga ning saatis kuningale.

«Milline hinnaline kink!» ütles kuningas seda maitstes. «Nõua mult, mida soovid. Pead kõik saama!»

«Ma ei soovi muud, kui et oleksin sulle niisama kallis kui sool,» vastas tütarlaps südamlikult. Nüüd tundis kuningas oma Marie ära ja sai rõõmust kohe terveks.

Ka oma õdesid ja kõiki teisi lossis olijaid kostitas Marie soolaga.

Ja kui tuli lõunatuul, rändas ta läbi kolme oru ja üle kolme mäe ning tegi kõik nii, nagu tark naine oli käskinud. Maa avanes ja tema ees seisis paljude saalide ja korridoridega palee. Seal sätendasid kalliskividena kirikakrad, roosid ja nelgid, mis tegelikult olid kõik soolast, hiilgavast soolast.

Noored kuningatütred ja nende õnnelik isa tahtsid tarka varanduse eest tänada. Aga kuidas nad suurte kuuskede alt väikest maja ka otsisid, vanakese onni nad enam ei leidnud.

Kuid nad ei unustanud kunagi, mis oli juhtunud, enne kui kuningas taipama hakkas, et sool on kallim kui kuld.

Kevadet otsimas

Märkamatul olid pikad ööd lühenenud ja päevad hakkasid mõlemast otsast korraga pikemaks venima. Märkamatul oli päike üha kuumemaks muutunud. Aga ikkagi sädeles veel kõikjal lumi ja külm andis ainult keskpäeval järele.

«Lapsed, läki kevadet otsima,» ütles ema ühel päikesepaistelisel pühapäeval.

«Kas kevad on siis ära kadunud?» küsis väike Anu ehmunult.

«Kevad ei ole kadunud, aga ta on enda ära peitnud. Proovime, ehk leiame ta üles. Sina, Rein, oled kõige suurem — sina võta oma hooliks õhk ja taevas. Liia hakkab maast otsima,» tegi isa ettepaneku.

«Noh, aga sina, Anu, oled veel väike. Kust sina otsima hakkad?» ei osanud ema korraga nõu leida.

«Mina otsin igalt poolt,» arvas Anu.

«Õigus, sina otsi igalt poolt,» olid kõik Anuga päri.

«Kes arvab, et ta on kevade leidnud, ütleb kohe teistele,» tegi ema mängureeglid kindlaks.

Tuli sellest alles tore jalutuskäik! Mööda maanteed linnast välja, kõrget jõekallast pidi eemal mustendavasse männimetsa.

Juba linnas tegi Rein häält:

«Mina leidsin: taevas on nii puhas ja sinine. Kunagi pole ma nii puhas taevast näinud. Ja pilved nii valged...»

Kõik vaatasid: taevas oligi väga sinine ja pil-

ved haruldaset valged. Ja päike särav. Läbi pargi minnes ütles Rein:

«Näe, kuidas värvud hullavad. Küllap on kevadest nakatatud.»

Oligi nii. Suur varblaseparv vuristas pargipuu-
del. Nad ajasid üksteist taga ja käratsesid üle-
meelikult.

Kui linnast välja jõuti, ütles Liia:

«Näe, kuidas kevad on põllu lapiliseks teinud!»

Vaatasid — oligi nõnda. Põld oli tükati lumest paljaks sulanud ja mustalaiguline.

Metsas ütles Liia:

«Aga vaadake, kuidas lumi on männijuurikatel nagu ussitanud ja kuidas ta kardab kõrsi...»

Oligi nõnda. Iga rõhukõrre ees oli lumel nii suur aukartus, et muudkui hoidis kõrrest ikka kaugemale.

«Ja eemal on mets lillakas uduvines. Justkui lubaks selle vine tagant midagi huvitavat,» lisis Liia.

«Aga kas sina, Anu, ka kusagil kevadet näed?» küsis isa.

Väike Anu mõtles kohe tüki aega, enne kui vastas:

«Ei tea. Mina ei leia teda kusagilt. Aga minul on ikkagi nii hea meel ja naer kipub peale ja laulma ajab ka. Eks ole, ema, täna on hiigla vahva päev!»

Emä ja isa hakkasid naerma, ja isa lausus:

«Näed sa, Anu, sul polegi vaja kaugelt otsida. Sina leidsid kevade iseendas.»

AET LAPPA

KÄTEPESE
SULAU

TIPS,
TAPS,

MEIE
LAPS

TULI
PESEMA.

Kevade ärkamine

LEILI ANDRE

KEVAD MAGAS,
KEVAD MAGAS
SUURE PAKSU METSA TAGA,
PILVEST PADI PEA ALL.
UNI OLI SÜGAV TAL.

VEIDI AVANES TA SILM
JA MEIL OLI PEHME ILM.
KEERAS TEISE KÜLJE TA.
LUMI HAKKAS SULAMA.
TÕUSIS PÄRIS ISTUMA.
KRAAVIS VEED LÖID VULAMA.
RINGUTAS JA HAIGUTAS.
ROHI MAAD JU LAIGUTAS.

TÕUSIS PÜSTI HILJUKESI,
KAMMIS END JA SILMAD PESI.
JA SIIS HAKKAS ASTUMA,
ASTUMA JA ASTUMA,
VARSTI PÄRIS TANTSIMA.

TANTSIB KAASA KOGU MAA,
LILL JA LIND JA PUU JA POOSAS,
KULDNE KIIRGI TAEVAS RÕOSAS!

Tantsulugu

RALF PARVE

KIPPADI-KÖPPADI,
KAPPADI-KAP JA
VAIBADI-VAIBADI
VARSAKAPJA!

TIBU TILLER
JA JALATALLER!
MEIE REETA JA MEIE ANTSU
LÕOVAD LULLI
JA LÕOVAD LALLI,
LÕOVAD TRILLI
JA LÕOVAD TRALLI,
LÕOVAD TRILLI-TRALLI-TANTSU.

UPSAT-APSAT
JA UDERUUTI,
KIPSAT-KÖPSAT
JA ALLERKUUTI!

PILLE-RALLI
JA ...
KUKERPALLI!

Lõvilõuad

OLIVIA SAAR

SEE LÖVI, KELLEST JUTT,
MURDIS AMMUGI PEAD,
KUIDAS LASTELE TEHA
MEELEHEAD.

TA LÖBUSALT MÕIRGAS:
LAPSED KANGEKS JÄID
JA PADJA ALL HOIDSID
OMA SAGRISPAID.

LÖVI HÜPPAS SIIS KAUHTI
ÜLE LASIPUU:
LAPSED PUGESID PEITU,
NUTUNURGAD SUUL.

SEE LÖVI, KELLEST JUTT,
MURDIS IKKAGI PEAD,
KUIDAS LASTELE TEHA
MEELEHEAD.

TA KAEVAS JA KÜLVAS,
MAAD KASTMAS KÄIS,
SUVEL OLIGI AED
LÕVILÕUGU TÄIS.

NEED LILLED ON LÖVILT,
KES MURDIS PEAD,
KUIDAS LASTELE TEHA
MEELEHEAD.

VULL,
VULL

SEEBI-
MULL

TIKKUS
SEGAMA.

PUH,
PUH,

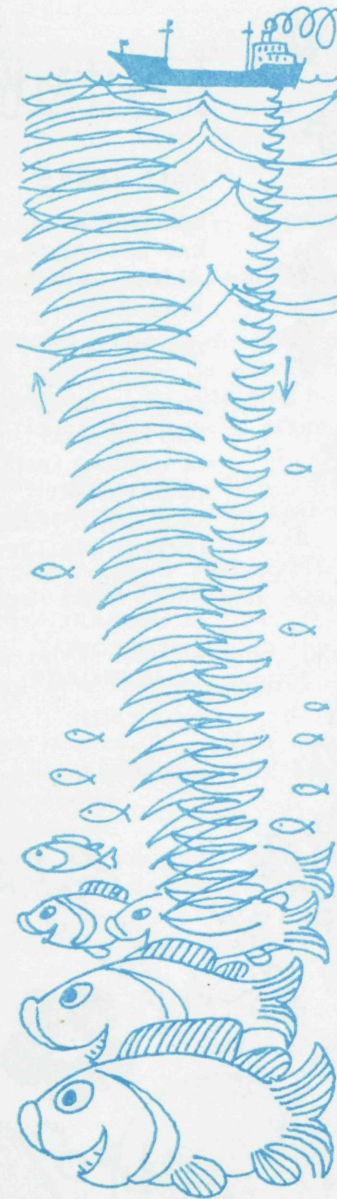
MINGU
VUH!

ÕHKU
LENDAMA!

SIPS,
SAPS,

MEIE
LAPS

ONGI
PUHAS
KA.

Pildil näed nahkhiiri. Nad puhkavad rippudes, pea alaspidi, hoides tagujalgadega okstest kinni. Nahkhiired on väikesed. Mõni neist on 5, mõni 7, mõni siiski 16 sm pikk. Nad sarnanevad tavaliste hiirtega. Kuid neil on hästi pikad nahksed tiivad. Suurematel nahkhiirtel on tiibade siruulatus kuni 70 sm.

Nahkhiired toovad inimestele kasu. Suveöödel lennates püüavad nad putukaid. Kuidas nad pimedas näevad? Ei näegi. Nad piiksumavad nii peenikese häälega, et inimkõrv seda ei kuule. Piiksumishelid pörkavad eemal lendava putuka vastu ja kajavad sealt tagasi. Nahkhiir püüab kaja kinni oma suurte kikkis kõrvadega. Ja kaja järgi oskab nahkhiir söösta putukat tabama. Ta lendab ringiratast tihedas metsas ega pörka kunagi okste vastu. Piiksumine kajab okstelt tagasi ja teatab, kui lennuteel on takistus. Mõned nahkhiired on osavad kalurid. Lennates jõe kohal, avastavad need karvased loomad piiksumiskaja järgi veepinna lähedal ujuvat kala. Nüüd tarvitseb neil kala vaid kiiresti tagujalgadega kinni nabida. Teadlased õppisid nahkhiirtelt piiksumiskaja kasutama. Nad ehitasid aparraadi — kajaloodi. Laeval on valjuhääldaja. Sealt tulevad piiksatused on nii tugevad, nagu hüüaks suure linna elanikkond kooris. Kuid hääli on nagu nahkhiirtelgi nii peenike, et seda inimkõrv ei kuule. Need helid tungivad läbi vee merepõhja ja kajavad sealt tagasi laeval olevasse elektrikõrva — mikrofoni. Mida sügavam on meri, seda kauem, mida madalam, seda rutem tuleb kaja põhjast tagasi. Nii arvutatakse meresügavust. Ka allveelaeva ja kalaparvi saab piiksumiskajaga juba kaugelt avastada.

Kuid teadlased leiutasid kajaloodist veelgi täiuslikuma aparraadi. See on radar. Piiksatuste asemel saadab radar välja raadiolaineid. Need pörkuvad näiteks lennuki vastu ja peegelduvad sealt tagasi, joonistades radariekraanile valguslaigu. Ja selle valguslaigu järgi saadakse teada lennuki kaugus ja liikumissuund.

TEADLASED ÕPPISID NAHKHIIRTEL

KUULSATE LAMMASTE KARJA- MAAL

Helendavas päikeses laiub künklik, roheliste niitude ja kollaste liivaluidetega Nogai stepp. See algab Kaspia mere äärest ja ulatub sadu kilomeetreid kuni Kaukasuse mäestikuni. Kogu see tohutult suur maa-ala on meie kodumaa kuulsate lammaste karjamaa.

Lamburi abiliseks on tark sõbralik koer, kellega koos valvab karedat rohtu nosivaid lambaid. Neid tüsedaid neljajalgseid villamätakaid on karjas tuhandeid. Aga eemal, kallakulisel aasal paistab veel ja

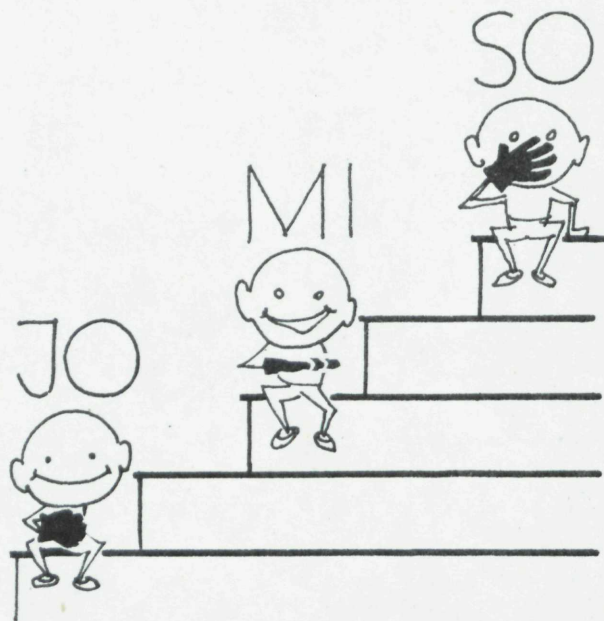
veel ja veel karju. Sovhoosil on lambaid kümneid tuhandeid.

Mööda nõlva tõusevad üles madalad valged sovhoosimajad. Uste ees mängivad lapsed. Kilgates jooksevad nad aasale. Lambur haarab kinni jäära paksust villast ja ütleb lastele hoiatavalt: «Puksib jäära korra sarvedega, lendate otsekohe uperkuuti!» Ta tõmbab käega üle jäära selja. Missugune tore vill! Pikk, peen ja ühtlane, tihe-dalt koos nagu karusnahk. Uksi sellelt jääralt võib pügada nii palju villa, et saaks kuus või seitse ülikonda. Need on erilist tõugu peenevillalised lambad.

Mitmed lamburid on saanud Lenini ordeni ja sotsialistliku töö kangelase kuldse tähe. Nogai stepist on kuulsaid peenevillalisi lambaid viidud kasvatamiseks paljudesse sovhoosidesse ja kolhoosidesse Kaukaasiast kuni Vaikse ookeani kallasteni.

JÜRI RANT

Suures saalis toksib rähn. Ikka tokk-tokk ja tokk-tokk-tokk. Tal on punane pugu ja rohekas pealisrüü. Aga pea on kavalalt viltu. Tokk-tokk!

Kust see rähn sinna saali sai? Kas akna kaudu? Oh ei! Aknad on pakasepäevadel kinni. Küll ta tuli uksest, nagu kõik teised selles saalis.

Ega see päris rähn ole. See on hoopis Katrin. Ja muidugi ei ole see ka päris nokk, mis koputab. Katrinil on puust kepike käes. Selle sabaga siin rähni mängitakse.

Aga Katrini vastas kahel pikal toolireal istuvad kolm-nelikümmend poissi-tüdrukut. Kuulavad, mida rähn kõneleb. Kui Katrin toksib kiiresti, loevad kooris nii:

JOOK-SEN, JOOK-SEN.

Kui aeglaselt, siis:

SAMM, SAMM.

Vahel jätab rähn mõne löögi vahele. Siis ohka-

vad kõik ja sosistavad tasa:
PAUS.

Kes need lapsed on? — tahad sa nüüd muidugi teada. Ühekaupa võttes on nad tavalised esimese klassi poisid-tüdrukud, aga kõik koos, jaa, kõik koos on nad Tallinna Pioneeride Palee Lastekoori ettevalmistuskoor.

Tallinna Pioneeride Palee Lastekoori oled sa raadiost või televisiorist kindlasti kuulnud. See on meie vabariigi kõige kuulsam lastekoor.

Niisuguses kooris ei saa igaüks laulda. See, keda sinna vastu võetakse, peab lugema noodikirja, nagu teised inimesed loevad raamatut.

Ettevalmistuskooris toda nooditarkust õpitaksegi. Lastele on siin abiks terve rodu toredaid mehikesi. Ühe nimi on Jo, teise nimi Mi, kolmandat kutsutakse So ja kõik nad elavad trepiastmetel. Neid on ikka rohkem ka, aga ülejäänutega ei ole väikesed lauljad veel tuttavad. Kui sa tahad teada, kes on kes, siis vaata, kuidas mehikesed paremat kätt hoiavad. Jo-l on see rusikas, Mi-l serviti, So-l nii, et käeselg sinu poole.

Aga läheme nüüd tagasi Pioneeride Palee suurde saali. Sirge seljaga laulmist on harjutatud, õiget hingamist samuti. Üheskoos on koguni väike lauluviisike tahvli noodijoontele märgitud. Kas nüüd võib panna natukeseks õunad veerema? Muidugi võib.

«Aias kõnnib Tiinake,
Tiinake kui õunake,»

laulavad lapsed ringmängus ja saadavad õunad põõsasse peitu pugema.

Siis läheb kooritund edasi.

Ettevalmistuskoore on Pioneeride Palee Lastekooril tervelt kolm. Esimeses laulavad meie tänased tuttavad — I klassi õpilased. Kevadeks on neil lihtsamate viiside noodistlaulmine juba selge. Teise ettevalmistuskoori lauluväe moodustavad II klassi poisid-tüdrukud. Nemad saavad varsti jagu juba kahehääletest lauludest. Aga kolmas õppekoor, kolmanda-neljanda klassi lapsed? Noh, nemad võib varsti juba esinema saata. Suure juubelilaulupeo lastekooride kolonnis on nad kõige nooremateks pidulisteks.

HEAD REISI!

Joonistanud T. KUUSMAA

LINNUD JUBA OOTAVAD

HOLGER PUKK

PEAAEGU TONDIJUTT

Aadu ja Vello elasid pikas madalas majas maantee ääres. Maja ühes otsas asus kauplus, teises otsas kauplusejuhataja korter.

Täna olid vennad üksi kodus ja mängisid kabet. Isa oli poeused lukku pannud ja koos emaga alevisse koosolekule tõtanud.

Väljas oli pime ja tuuline, aga toas valge ja soe. Uksed seisid lukus ja riivis. Poika valvas õues. Nii et karta polnud midagi, kuigi naabermaja tulesilmad paistsid alles metsa äärest.

Ümberringi oli vaikne, vaikne. Ainult kabekivid kõpsusid tasakesi, kui poisid neid ühelt ruudult teisele tõstsid.

Siis äkki kõlas läbi vaikuse kõva kolin. Nii kõva, et Aadul kukkus nupp käest ja veeres põrandale. Vello tegi: «Oh!» Ja Poika pistis õues haukuma. Poisid ei julgenud liigutada. Mis edasi juhtub! Ootasid, ootasid. Ei midagi. Maja oli jälle vaikne, nagu poleks kolinat olnudki.

«See oli seal... poes!» sosistas Aadu ja nõksas peaga ukse poole. Ukse taga, üle kitsa koridori asus teine uks. Selle taga kaupluseruum.

«Kas... kas seal on röövliid...!» sosistas Vello vastu. Ta silmad olid suu-

Illustreeritud E. VALTER

red nagu palitunööbid ja lausa hirmu täis.

«Ah, mis, kus need röövliid siia said!» lõi Aadu käega. See liigutus tuletas kangesti isa meelde. «Kuule, Poika jäi kah juba vakka!»

See oli õige küll. Õuest ei kostnud enam urisemist ega haukumist. Aadu pani kabenupu kõpsti oma kohale ja venitas jälle isa moodi: «Peaks vaatama, mis seal kolises!»

«Ee... ei tea...» kõhkles Vello.

Ent Aadu juba tegutses. Tegi toaukse lahti ja krõpsutas koridorilambi põlema. Kitsas pikerguses ruumis oli kõik vanaviisi. Siis tassis Aadu toast tooli ja seadis selle poeruumi ukse alla. Ukse ülemine osa oli klaasist. Kui Aadu ja Vello toolile ronisid, ulatusid nad parajasti läbi klaasi vaatama.

Isa jättis ööseks alati paar lampi poodi põlema. Nii olid letid-kaubad üsna hästi näha.

Poisid vahtisid, vahtisid ega uskunud oma silmi. Madalal riivil seisnud plekkämbrate virn oli ümber kukkunud. Ämbrid vedelesid laiali mööda kivi-põrandat. Kaugemal lebas leti nurga juures kellegi pea! Justkui piilus oma mustendavate silmaaukudega leti varjust välja.

Ja siis!

Leti taga seisis riidepuuga riivli äärel roheline kampsun. Seesama kampsun hakkas äkki üles-alla hüppama, nagu tahaks ta sealt maha karata. Ikka nõks-nõks ja nõks-nõks.

Ja siis ta vajuski leti taha!

Poisid ei saanud sõna suust. Oieti öeldes poleks rääkimiseks mahtigi olnud. Sest juba võis näha uut imelugu. Roheline kampsun tuli leti tagant välja! Ise lapiti põrandal, varrukad laiali. Ja sõitis, küür seljas, leti eest läbi ning kadus ümber nurga.

(Järgneb.)

KAAPEKAKK

HARRI JOGISALU

Seda, kuidas kodus leiba tehakse, nägid Miina ja Märt esimest korda.

Linnas toodi leiba poest. Saia ema teinekord küll küpsetas kodus. Rehetoa ahju ääres seisis kolmel kõrgel jalal puust vanni moodi nõu — leivalõime —, kaas peal, kirju tekk ja vanaema pihtkasukas üle laotatud, et oleks soojem ja tainas paremini hapneks.

Tädi tõi kuhjaga külmitutäie jahu, segas hapnenud taigas ja hakkas kätega sõtkuma. Ütles, et niikaua tuleb sõtkuda, kui tainas enam käte külge ei hakka. Varsti ei hakanudki enam. Vahepeal pani vanaisa tule ahju. Tõi pinumaalt ilusaid halge ja pidas aru, kui palju peab kütma, et ahi küpsetaks. Tädi vaatas küdenud ahjus süsi, siis saatis Jaani peenramaale: «Too mõned kapsalehed alla, leival tuleb parem maitse!»

Jaan oli silmapilk tagasi, hästi laiad ja lihavad lehed kaenas. Seejärel tädi kastis käed vette ja tõstis lõimest suure taigamütsaku kapsalehele ning silus sellest ilusa pätsi. Kahvliga tõmbas risti-põiki triibud peale. Pätsid pani pingile ritta.

«Aga sellest tuleb Miinale kaapekakk!» ütles tädi, kui oli lõimest peotäie tainast kokku riisunud. Kastis märjaks, voolis sarvilise kaku ja pani leibade kõrvale. Iga lapse jaoks silus kakukese.

Kui söed väljas ja ahjupõrand puhas, tõi tädi vöörusest pika varrega puulabida ja libistas taigapätsid tulikuuma ahju, kaapekakud tagantjärele.

«Kas varsti on küpsed?» taheti teada.

«Tund läheb ära.»

Ei lapsed läbenud toa juurest kaugele minna.

«Viimati kõrbevad ära?» käidi kordamööda muretsemas.

«Nüüd ehk võib vaadata,» arvas tädi lõpuks.

Tuba lõi magusat lõhna täis. Miina ei jõudnud kuumi kakukesi ära imestada.

«Minule küpsetati pisike leib!» käis ta kõigile kuulutama.

Märt ja Jaan juba hammustasid oma kaku küljest.

Miina oleks ka sooja leiba söönud. Vesigi tuli suhu, aga kakuke oli nii ilus krõbepruun ja lõhnav, et kuidagi ei raatsinud katki teha...

Jaan, hea poiss, murdis oma kaku küljest ka Miinale sarvekese.

Illustreerinud H. SAMPU

LENIN ARMASTAS LAPSI

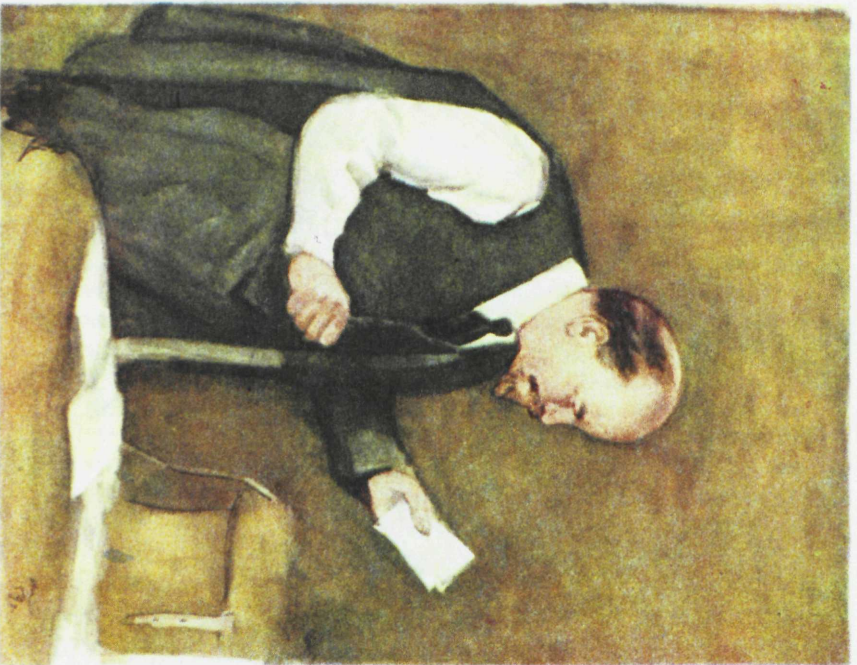
LENIN UISUTAS AINULT TERAVATE UISKUDEGA

ELAGU
OKTOOBRI-
REVOLUTSIOONI
VÕITI!

Pilte V.I. Leninist

Kunstnik NIKOLAI ZUKOV

LENIN SAI PALJU KIRJU
JA TELEGRAMME

6

LENIN OTSUSTAS VOIDELEDA RAHVYA ÖNNE EEST

3

LENIN ÖPPIS HÄSTI

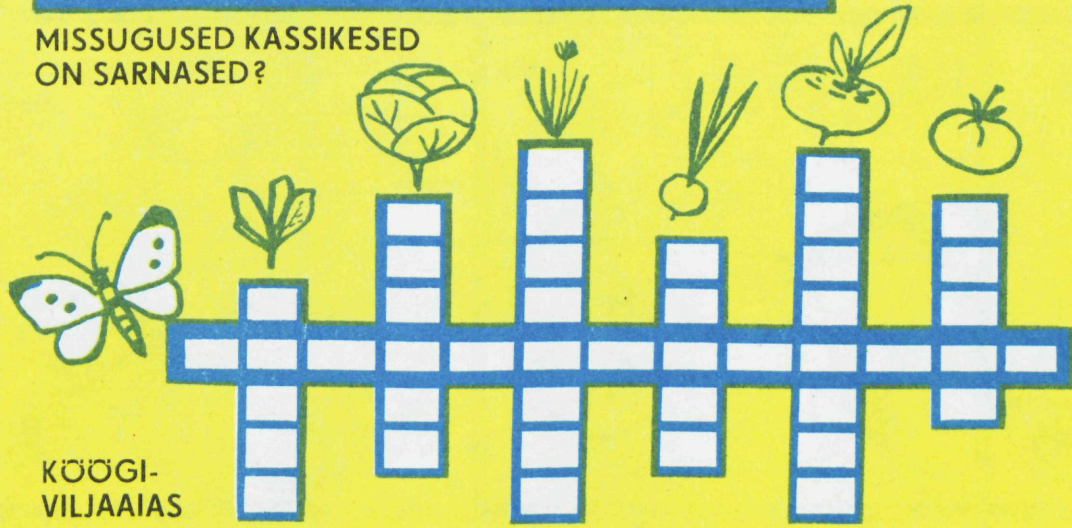
LENIN TÖÖTAS KA SIIS, KUI TA OLI
VAENLASE, KUULIDEST HAAVATUD

7

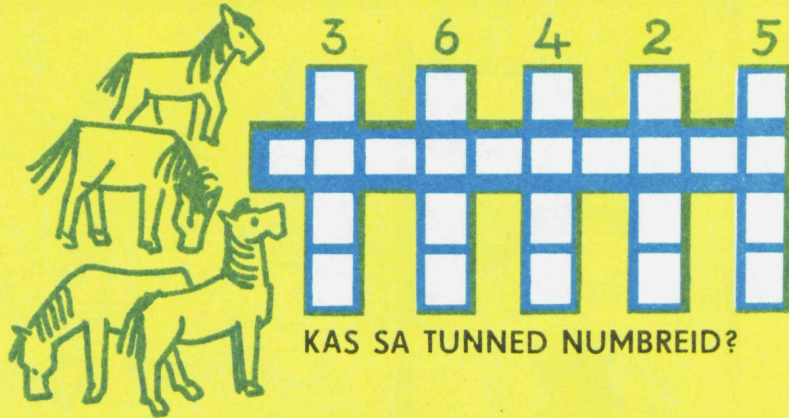
2

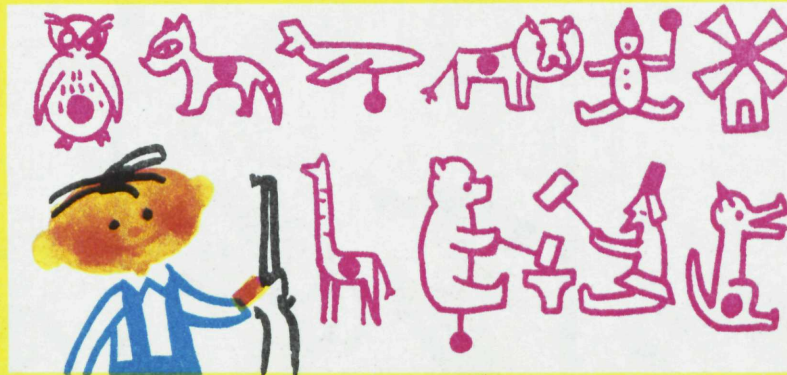
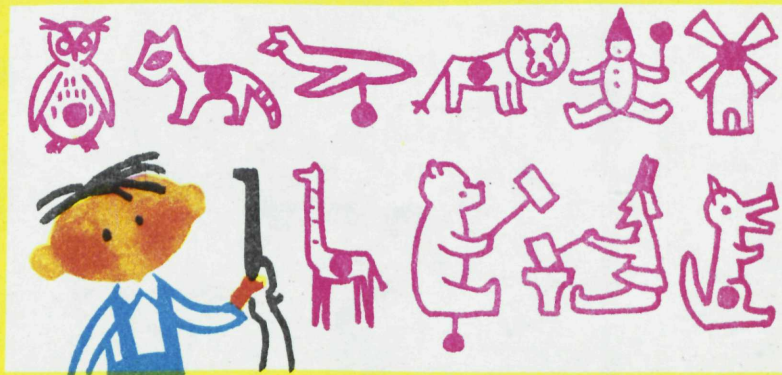
MISSUGUSED KASSIKESED ON SARNASED?

KÖÖGI-VILJAAIAS

KAS SA TUNNET NUMBREID?

MISSUGUST MÄRKLAUDA POISS TABAS?

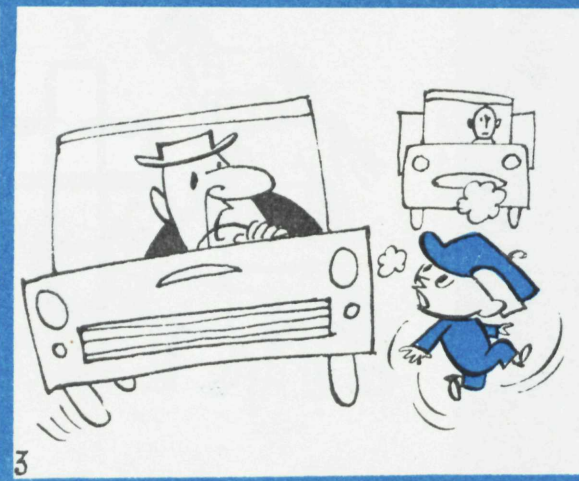
KELLEL MILLINE LOHE?

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsioon Nõukogu lastejakiri „Täheke“ nr. 4 — 1969, X aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kollegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets. Laduda antud 25. II 1969. Trükkida antud 21. III 1969. Trükitarv 58 000. Paber 90 x 60 8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,75. MB-02887. Tellimise n. 251. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel: «Olen varsti pioneer.»

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,75 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Tallinn, Креutzwaldi бульвар, 24. Адрес редакции: ЭССР, Tallinn 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 251. Тираж 58 000.

(JÄRGNEB.)

POISS JA KOER

joonistatud O. KALLAS